

at man paa Braaskovgaard havde bortsolgt en Del Arealer. Det er ikke rigtigt. Man har der ligesom paa Landerupgaard udlagt en større Del af Jordtilliggendet til varige Græsgange og ment at have Fordel deraf. Jeg skal tilføje, at den Anstalt, i hvis Bestyrelse jeg sidder som Formand, Holsteinsminde, har ogsaa et ret stort Areal, 114—116 Tdr. Land, under Ploven. Dernede gaar man ikke bort fra det, fordi det viser sig, at man udmærket godt kan drive dette Areal med Udbytte og stort Udbytte, netop fordi man har en hel Del billig Arbejdskraft der. Dette med Hensyn til Ændringsforslagene.

Maa jeg saa sige et Par Ord til det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle). Jeg skal ikke nægte, at det forundrede mig i høj Grad, at han bebrejdede Ministeren, at han havde sagt Tak, fordi Udvalget eller dets Flertal havde tiltraadt alle hans Ændringsforslag. Man skulde ikke tro, at det ærede Medlem har siddet i Rigsdagen i saa mange Aar, som Tilfældet i Virkeligheden er, og ikke ved, hvorledes Fremgangsmaaden i Folketingets Udvalg er. En Minister kan ligesom et enkelt Medlem af Udvalget stille et Forslag frem til Forhandling i Udvalget, men et er at stille et Forslag frem for at forhandle loyalt, om det med Udvalget, og et andet er, at Forslaget kommer frem hernede, først saa er det et Forslag til Folketinget. Disse 2 Ting, synes jeg, maa man skelne imellem, og det ærede Medlem har sikkert ogsaa tidligere vidst at skelne mellem disse 2 Arter af Forslag. Derfor tror jeg, at den Bebrejdelse, som det ærede Medlem rejste mod Ministeren, er hentet fra Øjeblikkets Stemning, der ikke er saa overmaade velvillig mod Ministeren.

Jeg vil dernæst gerne sige et Par Ord om den Sag, som har taget den væsentlige Del af Tiden her under Debatten om Justitsministeriets Budget. Jeg skal ikke i Enkeltheder komme ind paa en Dokumentation for eller imod. Det har jo den højtærede Minister taget paa sin Kappe og gjort det saa godt, at jeg absolut ikke kan føje noget til, og det vilde heller ikke ret mange andre kunne gøre. Men der er nogle almindelige Bemærkninger, som jeg vil fremsætte ligesom ved anden Behandling. Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) tog Ordet her i Aftenmødet den 18. Januar og begyndte sit Foredrag med noget, som jeg har tænkt over ogsaa under denne Forhandling, der nu har fundet Sted her. Han sagde da: „Som denne Sag har udviklet sig, staar det for mig saaledes, at der er eet Spørgsmaal, der overskygger

alle andre, som ere komne frem i denne Sag, nemlig det Spørgsmaal, om vi her i Danmark ville og skulle finde os i at have Embedslæger, som ere Alkoholister eller Morfinister, eller som ere ødelagte paa Grund af Misbrug af Morfin“, og saa fortsatte han, at han er af den Mening, at han har hele Befolkningens Sympati o. s. v. Men det er navnlig dette første: som denne Sag har udviklet sig; som jeg vil fremhæve. Det samme har jo været Tilfældet i Dag, nemlig at det ikke i nær samme Grad som til at begynde med har været Spørgsmaalet om Dr. Muus' Afskedigelse eller Etatsraad Hoff's Ansættelse, der har været i Forgrunden. Sagen har udviklet sig saaledes, at det i Virkeligheden drejer sig om Afskedigelse af tre Læger her i København, dem, der ere betegnede med A, B. og C. Men saaledes er Sagen jo slet ikke bleven rejst til at begynde med. Jeg fremstillede ved anden Behandling, hvordan den var kommen frem, og jeg skal i nogen Maade gentage det her. Der var jo ikke et eneste Menneske af alle dem, der kendte Forholdene herinde, Prof. Roving, „Hospitalstidende“s Redaktion eller nogen af de andre Læger, der have sluttet sig til denne Redaktion, der havde haft et eneste Ord at sige om disse tre Læger i Anledning af deres Morfinisme eller tænkte Morfinisme, eller hvad man nu beskyldte dem for. Ikke et eneste Ord var der den Gang kommet frem i Retning af at opfordre Sundhedsstyrelsen eller Ministeriet til at fjerne disse Læger fra deres Stilling. Nej, det, der bragte de Mænd frem, var „Hospitalstidende“s Klage af 4. December, som i og for sig ikke gik ud paa at faa disse Læger afskediget, men paa at hindre, at Dr. Hoff blev ansat som Doktor Muus' Efterfølger som Sundhedsstyrelsens Formand. Det var Hensigten; den er udtrykt tydeligt nok i „Hospitalstidende“s Klage; det var det, man tog Sigte paa. Og Aarsagen var den, at man i Lægekredse, i hvert Fald i visse, kanske store Lægekredse endda, følte sig brøstholden ved Doktor Muus' Afskedigelse. Det vil jo være en bekendt Sag, at man den Gang, da Afskedigelsen fandt Sted, opponerede stærkt i Lægekredse. Der var formaaende Læger, som søgte at iværksætte en Boykotting overfor Justitsministeren; de vilde hindre, at Justitsministeren fik en habil Mand til at træde ind som Formand i Sundhedsstyrelsen i Dr. Muus' Sted. Saaledes laa jo Landet den Gang. Men Lægerne vare alligevel betænkelige derved, de vilde ikke tiltræde de Forslag, som kom frem; de opponerede; i den Generalforsamling, der blev holdt her-